

Když kytky kvetou navečer

Napsal uživatel Jiří Nosek - Pígo
Čtvrtek, 25 Říjen 2012 20:08

Prosinec končí svou sychravou jízdou k Novému Roku, na oknech mráz vykreslil první kytice a dřevo ve starých litinových amerikách vytváří skoro neopustitelnou atmosféru útulnosti a lenivého blaha. Jenže dneska je Silvestr a nám zrovna došlo pitivo. Za poslední dva dny jsme na téhle staré chalupě pod Jizerkami stihli oslavit mé březnové narožky, 1. Máj, Apríl a dokonce i VŘSR. S nalezenými vojenskými helmami, dětskou kuší a samopalem, co dokáže za skrovné pomoci petard vystřelovat špunty od vína, jsme si to prostě nemohli odpustit.

Chalupa je rodičů Boba. Hospodařil na ní už jeho pradědeček a tak je plná historie. Ve starobylých kredencích ručně malované hrnečky, půda plná prvorepublikových obráběcích strojů a pod postelemi jak vystřženými z pohádky spousta krámů a harampádí, které tam v průběhu desetiletí zašantročily nebo schovaly děti, a že si jich tu hrály spousty. Jenže to také znamená, že co se uchovalo po generace, na to jsou Bobovi rodiče patřičně hákliví. K pořádání Silvestrovské oslavy svolili po několika týdnech přemlouvání a Boba učinili osobně zodpovědným pod hrozbou utrnutí hlavy, že až odsud ta zběsilá banda vodáků odjede, nebude se stav chalupy a zařízení od stavu původního lišit ani o jediný mastný flek. Čímž byl Bob dočasně povýšen na absolutního náčelníka. Kvalifikaci má pro tuto funkci naprosto bezchybnou. Je to hromotluk a bývalý karatista. Ještě že je to především kamarád.

„Jde se pro zásoby,“ zavelel Bob a snesl z půdy rozhrkaný dvoukolák. Naložili jsme ameriky palivem a brodíme cestu k jedinému krámu ještě z noci ojíněným listím. Cesta se vine kolem potoka, tři metry široké, vyžděné koryto dává tušit, že tady mají s jarní vodou letité zkušenosti. Ale do té je ještě daleko.

„Támhleten šutr bych vzal zprava, hned pod ním bych to vodkop nalevo, abych se vyhnul tý mělčině, pak bokem skočit tuhle hrázku, tybrďo, už aby bylo léto,“ zasnul jsem se, mnohonásobně si pro sebe zvětšujíc proudnici potoka. „Na léto čekaj jen měkouši,“ odušil Bob. „Když ti splaším loď, tak to dáš hned, ne?“ provokuje. Jsme v podstatě na horách, říkám si. Kde by tu vzal loď. „No že váháš,“ frajeřím a v hlavě mám léto, vřískání holek na splavu, duté nárazy

pádlem do boku lodi a řev retardační šlajsny.

Dvoukolák se plní lahvemi roztodivných obsahů, moc jim toho v krámě nezbylo, takovou bandu nečekali. Táhneme zpátky, Bobův fousek neurčité barvy vyštěkává všechny vořechy z okolí, z komína se čoudí, ameriky hned tak nevyhasnou. Holky jdou mazat jednohubky, kluci k sousedovi do studny pro vodu a naštěpat starou slívu, Bob zmizel kamsi na půdu mezi dědovy řemeslnické hračky a babiččiny almary. Kytice na oknech uronily slzu pod úsměvem zubatého slunce, které na chvíli vykouklo z trhliny v šedivých mracích.

Na druhých kamnech už bublá voda na grog a první chlebíčky zmizely ve zdánlivě bezedných žaludcích. „Čum na to, kapitáne,“ stojí najednou ve dveřích vyšklebenej Bob a vítězně zvedá jednou rukou dětskou nafukovací vikingskou loď, v druhé ruce malý štít a umělohmotný meč. „No to si děláš prču... Uka,“ hrnu se k objevu. V pokoji vypukla vodácká vřava. Už je to jasný. Teď je to na mně.

Dno má ta parodie na kocábku zplihlé, ale postranice se tváří, že drží tvar. No nazdar. Ten excentrik mi dokonce našel i plavky, ovšem zřejmě podle módy z dob Napoleona. Celá banda asi patnácti vodáků je jako na jehlách, zlomyslně poskakují okolo a viditelně se na tu taškařici ukrutně těší. „Když to dáš, můžeš si pak zakouřit v chalupě, abys nemusel ven,“ dodává velkodušně Bob malý bonus. I jeho fouska uchvátila atmosféra vzrušení, lítá kolem rozjařené party a na všechny štěká. Tak to vypadá, že z toho se nevykrotím. Jdu si navléct staříčké plavky.

Vydáváme se k místu, kde se dá vlézt do koryta potoka a s každým krokem je kolem chladněji. A už je tu potok, mrazivě se žene přes kameny a já mám pocit, že je aspoň mínus dvacet. Pocit zesiluje, když svlékám první svršky. Tak šupem, ať to mám rychle za sebou. Odhazuju poslední fusekli a rychle se spouštím k vodě, kde mi Bob ze břehu přidrží keňu. Přehazuju přes ní nohu, abych mohl obkročmo usednout na dno.

Sotva se zadel dotkla dna a přejala váhu celého těla, nafukovací postranice (při největší snaze se nedokážu přinutit říkat jim lodní borty) se prohýbají a špička a zád' lodi se sklápí k sobě jako zavírací nůž, což má předvídatelný účinek. Silvestrovsky vytemperovaná voda se ze stran hrne proudem přímo k místu, kde schraňuju orgány ze všech nejcitlivější. Řev síly smečky fotbalových chuligánů se mi podařilo ztlumit do táhlého, vydatného zaúpění. A pryč, nebo jsem bezdětnej, prolétlo mi hlavou. Leč torzo, loď už teď jen vzdáleně připomínající, pevně sedí na dně, jsa zatíženo mými osmdesáti kilogramy živé váhy.

Snažím se poposkočit na hýždích ve snaze zrádné plavidlo nadlehčit. Prasklé dno tedy rozhodně žádnou protinázovou ochranu neskýtá, ale urazil jsem asi půldruhého metru. Konečně Boba jal soucit. „To je dobrý, ty joudo, koukej vylézt, než ti zmrznou děti,“ povídá. S úlevou se spěšně drápu z koryta. Hurá, mám to za sebou! Bob to má vymyšlený. Čeká na mě s vaťákem, zjevně z období výroby těch starobylých plavek. V chalupě svlékám mokré gaťky téměř za běhu a skáču pod peřinu šipkou. Kamarádi berou zpětně můj výkon překvapivě vážně. Najednou držím rum a zapálené cigáro, přikládají do kamen a chalupa se mění v saunu.

Protestovat nebudu. Koneckonců, vlastně jsem měl včera narozky. I když jen virtuální.

Osmkrát vykvetly okenní kytice, všichni jsme se trošku zakulatili, ale přijde mi, že jinak bylo všechno stejný. Pořád jsme byli postižení divokým kouzlem řek, dokonce už jsme je sjížděli i uprostřed zimy a o povodních. A ještě nikdy nikdo nás zachraňovat nemusel.

Kruise jsme potkali na Otavě. Byl mu fakt podobnej, zfleku by mohl prorazit v Halyvůdu. Nebo aspoň na Barrandově, i když anglicky švihal, jak když bičem mrská. A k tomu s přízvukem jak origoš Amík. Taky na kytaru hrál skvěle. Líp než já, a to jsem léta dřel hodinu denně. Měl zkrátka talent. Zpíval jako Bůček. A jakoby to nestačilo, hudební teorii měl v malíku,

reprezentoval republiku ve volejbalu, študoval vejšku a holky se na něj jen lepily. Převzal celkem přirozeně roli lídra party, ani se nemusel moc snažit, jenom to pořádání akcí zbylo na mě. Na něj to bylo moc práce. Jenže někdo to dělat musí, jinak se každá parta časem rozpadne. Kdyby se rozpadla ta moje, Kruis by si rychle našel další a já bych podobné postižence těžce hledal po zbytek života.

Pak jsme se s Bobem dohodli, že bychom mohli Silvestr po pár letech zase uspořádat na jeho chatě v podhůří Jizerek. Byl jsem čerstvě zamilovanéj a vysněná Adriana naznačila, že pojede taky. Ukruťně jsem se těšil a před Silvestrovským víkendem jsem vzrušením skoro nespál. Na místě srazu jsem byl první. Hned jak jsme nastoupili do vlaku, vytáhl Kruis klofnu a nasadil dlouhou sadu písni „oplodňováků“. To už jsem znal. Rozhlédl jsem se kolem, ke komu směřují Kruisovy balící pohledy tentokrát a krutě mi zatrnulo. Tak to ne! Adrianu jsem si přivedl já! Jenže takhle to obvykle nefunguje. Adriana už si jeho pohledů všimla a evidentně jí nevadily. V žaludku se mi začalo svíjet klubko chřestýšů a krev mi vystydla, že by se v ní dalo chladit pivo. Láska je jediná věc, která ze mě dokáže udělat Herodesa kříženého s Kainem a padesátkou nindžů. To si říkám pro povzbuzení. Ve skutečnosti jsem v podstatě pro ženský hodnej trouba a proti protřelému Casanovovi nemám šanci. Ale přiznat si to, tak bych v životě nevyhrál vůbec nic.

Než jsme dorazili na chajdu, stihl Kruis nonšalantně a nenásilně mezi řečí zdůraznit všechny svoje přednosti a naznačit i několik dalších, o nichž jsem věděl, že jimi rozhodně neoplývá. O tom, že jsem do Adriany blázen, věděl a vůbec si s tím hlavu nedělal. Okázale mě ignoroval. Vždycky byl individualista a ostatní ho zajímali jen do té míry, do které mu projevovali uznání a obdiv.

Venku už se setmělo a na oknech zas vykvetly podvečerní ledové květy. Ani jsem se nepokochal jejich krásou, celý večer jsem bezmocně sledoval zdaleka ne kradmé Kruisovy pohledy na Adrianu a se zděšením viděl, že je má blondatá kráska opětuje čím dál častěji. Ještě že jsme spali všichni v jedné místnosti a Kruis si nemohl Adrianu na noc někam odtáhnout. Všechny ostatní místnosti v chalupě totiž měly teplotu Eskymácké mrazničky. Ráno jsme se probudili do hustého sněžení a mrzlo, až drncely okenní tabulky. Zásoby opět zařvaly hned první večer a protože se venku čerti přímo rozváděli, nabídl se Bob, že skočí pro zásoby sám. „Jdu s tebou“ odušil Kruis. „došly mi cigára a kdoví, co tam budou mít za kšunty.“ A Adriana, že prej musí taky něco koupit. Nemohl jsem je nechat o samotě. Tak jsem vyrazil taky.

Když jsme šli kolem bystřiny s omrzými břehy, najednou se Bob otočí, nenápadně na mě mrkne a povídá: „Jó, tenhle potok jezdí jen ti největší frajeři. Žejo, hombre?“ „Jójó,“ povídám, „támhle u toho šutýrku to totiž děsně kope.“ Já toho kluka plešatýho miluju. Mám šanci. Teď nebo nikdy. „Co to plácáte? Vemte mě sem, až bude jarní povodeň a já vám to ukážu,“ holedbá se Kruis. „Pche,“ ušklíbne se Bob. „Ti největší frajeři, abys věděl, to sjížděj vo Silvestra!“ „To jako fakt, jo? V téhle zimě?“ nevěří Adriana. „No, vedeme celkem zbytečnou diskusi, ne? Stejně tu není žádná loď,“ chce zahnat Kruis debatu do kouta. Skočil na to. Jako já před osmi lety. Všichni se odmlčíme, já s Bobem strategicky a Kruis s falešným pocitem vítězství posledního slova. Po návratu se Bob ztrácí v hloubi babiččiných skříní. Už ví, kde hledat. Vikingská kocábka je tam, kam jsme ji minule uložili. I štít s mečem. „Vodáci, pozor!“ vlítne Bob do pokoje a zařve, až sebou všichni cuknou. „Jede se na vodu!“ mává splasklou hračkou.

„No tak to ne. Do tohohle v žádným případě nesednu!“ vyměkl Kruis, přesně jak jsem očekával. Za takové znevážení mu Adriana nestojí. Takovej kačen ještě bude, určitě si v duchu říká. „No jak povídám, jenom vopravdoví frajeři,“ šklebí se Bob. „Kapitáne?“ „Plavky máš?“ ptám se s

Když kytky kvetou navečer

Napsal uživatel Jiří Nosek - Pígo
Čtvrtek, 25 Říjen 2012 20:08

úsměvem parainstruktora těsně před tím nejobyčejnějším seskokem.

„Neblbni, dyť budeš nemocnej!“ Adriana na Kruise úplně zapomněla a má oči jen pro mě. Pod jejím pohledem pro mě venkovní teplota stoupá o čtyřicet stupňů. „Neboj. My jezdíme vodu v zimě každou chvíli,“ odtuším sebevědomě, přestože jsme jí jeli jen dvakrát a trpěli jsme jako papoušci na jižním pólu. Načež hrdě odkráčím navlíct si plavky.

Jasně, že jsem to pak tajně odstonal. Ale Kruise už si u Adriany neškrtil. Ten víkend rozhodně ne a pak už byla moje. A navíc tuhle akci nějak nevydejchal. Jel s námi ještě dvakrát a pak si našel jinou partu, kde bylo koho balit. A já měl svý Postižence zpátky.

To léto, co bylo ten rok, bylo nejhezčí v mém životě. Byl jsem po proklatě dlouhý době zamilovanej šťastně. Díky Bobovi, jedný horský bystřině a prasklý vikingský lodi.

Trapsavec 2012